

[Helge von Rosen.]

Det er dog svært at overse reglernes virkning, men det vil udvalgsbehandlingen vel kaste lys over.

Det er mit umiddelbare indtryk, at dødsbobehandling for fremtiden vil komme til at kræve et meget betydeligt overblik og stor hurtighed hos dem, der skal behandle boerne. Så vidt jeg kan se, vil det være praktisk nødvendigt, at afgørelser af, hvorvidt der skal søges forhåndsbesked, og udformningen af spørgsmålene med den dertil hørende indsamling af dokumentation sker meget hurtigt ved bobehandlingens begyndelse. Det vil blive en barsk opgave, som vil kræve både skattemæssig indsigt og evne til gennemførelse af hurtige forhandlinger med arvingerne om udlægsmuligheder og i mange tilfælde det måske mest vigtige, et overblik over de erhvervsmæssige aspekter, og meget andet.

Det særlige strafansvar for blot indgivne spørgsmål, som er med i forslaget, er for mig en delikat affære, som jeg gerne vil have adgang til at se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

Jeg misunder ikke de skattemyndigheder, som skal give forhåndsbeskeden, som skal kræve de nødvendige supplerende oplysninger, og som skal svare hurtigt.

Koordineringen af dødsbobeskatning og arveafgift ved fælles værdiansættelse er et ekstra fremskridt, og det, at værdiansættelserne nu bliver endelige, synes simpelt hen at være en praktisk nødvendighed, efter at dødsboerne bliver skattepligtige.

At ikke alene skattemyndighederne, men også boet kan kræve aktiverne vurderet af vurderingsmænd, er næsten en selvfølge og stemmer jo også med de hidtidige regler for bobehandling.

Derimod er jeg meget betænkelig ved, at en enkelt arving ikke skal kunne kræve vurdering af aktiv- og passivposter eller passivering. Det overbeviser mig ikke rigtig, når det anføres som en praktisk motivering, at man i reglen ikke før til sidst under bobehandlingen ved, hvad der skal udlægges til de enkelte. En arving kan efter min mening have lige så stor interesse i vurdering vedrørende aktiver, som udlægges til andre. Der er jo i det hele taget meget ofte i dødsboer et kompliceret og økonomisk afgørende spil mellem ægtefæller, arvinger,

legatarer osv., og det forekommer mig meget betænkeligt, at eksekutor skal være ene-bemyndiget til at træffe så vigtige afgørelser som f. eks. afgørelse af, hvorvidt der skal vurderes ved vurderingsmand, eller der skal påklages. Bobehandleren, altså i reglen eksekutor, vil jo regelmæssigt støtte sig til arvingernes flertal — det gives der en anvisning på i skifteloven — men han er ikke bundet. Men for mig at se er det afgørende netop at beskytte mindretallet, f. eks. den søster, hvis to brødre alene overtager virksomheden. Denne søster vil selvfølgelig have en ganske afgørende interesse i vurderingen af virksomhedens aktiver, selv om hun arver penge eller kontante pengefordringer. Men vi kan vel få spørgsmålet, som tidligere har været fremme, belyst under udvalgsbehandlingen.

Det egentlig nye, adgangen til at få værdiansættelsen prøvet ved landsskatteretten, er en betryggelse.

Til slut skal jeg om kildeskattelovforslaget nævne, at jeg ikke har noget at bemærke til udbytteskatteindeholdelsen i investeringsforeningerne, og den foreslåede regel for partsfiskere er vistnok en tiltrængt bestemmelse, som vil blive hilst med glæde af visse vestjyske kommuner, der ikke rigtig har kunnet få skatten ind fra fiskerne.

Den foreslåede forhøjelse i arveafgiftsloven af grænsen for, hvad en ægtefælle kan arve afgiftsfrit fra 50.000 til 100.000 kr., forekommer mig ved en umiddelbar betragtning sympatisk. Det vil dog nok være naturligt at få forslaget nærmere belyst ved sammenholdelse med prisudviklingen siden fastsættelsen af de 50.000 kr. f. eks. og de skatte- og afgiftsforhold, spørgsmålet naturligt må sammenstilles med.

Vedrørende arveafgiften vil det blive et stort fremskridt, at der ikke længere kan risikeres revision af værdiansættelsen af udlagte aktiver op til flere år efter dødsboskiftet.

Administrativt må det blive en lettelse, ikke alene som der står i bemærkningerne, at skifteretterne slipper for nogle genoptagelsessager, men også at myndighederne nu kan indstille de hidtidige mere eller mindre systematiske undersøgelser, som jeg har forstået man har foretaget gennem tingbøgerne for at se, om en ejendom af en arving inden for 2 år er videresolgt med